

هولوکاست فلسطین

روزشمار «النکبه»

حتماً شنیده‌اید برخی که مدعی حمایت از مردم فلسطین هستند از صلح و راه حل معروف به «دودولتی» سخن به میان می‌آورند. مقصود این پذیرش رژیم صهیونیستی‌ها در مرزهایی است که در «النکبه» سال ۱۹۴۸ شکل گرفته است. در واقع اینها معتقدند باید چشم روی اشغالگری آن سال‌های صهیونیست‌هاست و آن را به رسمیت شناخت. «النکبه» کلمه‌ای عربی و به معنای مصیبت است. اصطلاحی است که اشاره به جنگ رژیم صهیونیستی و فلسطین در سال ۱۹۴۸ دارد که سرانجام به تأسیس رژیم جعلی اسرائیل انجامید و بیش از ۹۰۰ هزار فلسطینی آواره شدند. روزی که فلسطینیان به رغم اینکه خاطره خوشی از آن ندارند، اما برای به فراموشی سپرده نشدن حقی که در این روز از آنها سلب شد، هر ساله در روز یازدهم ماه می با برگزاری تظاهرات و تجمعات اعتراضی، از سالگرد این رویداد به عنوان سالگرد نکبت یاد می‌کنند. در جریان درگیری‌های سال ۱۹۴۸، بیش از ۵۳۰ شهر و روستا در فلسطین با خاک یکسان شد، ۱۵ هزار فلسطینی شهید شدند، ده‌ها فلسطینی به صورت دسته جمعی اعدام شدند و حدود ۱۸ هزار نفر اقدام به مهاجرت کردند. طبق آخرین آمارها، شمار شهدای فلسطینی از سال ۱۹۴۸ تاکنون به بیش از ۱۰۰ هزار نفر رسیده است. سلب مالکیت فلسطینیان و پاکسازی کامل قومی مردم در تاریخ مدرن بی نظیر است و آن را النکبه، هولوکاست فلسطینی می‌نامند. در این داده‌ها شرح این ماجرا تلخ آمده است.

از طرح تقسیم ناقصه دالت - آوریل ۱۹۴۸

نقشه دالت (TODINAT) نقشه‌ای بود که از سوی هاگانا یکی از گروه‌های شبه نظامی صهیونیست در پاییز سال ۱۹۴۷ تا بهار ۱۹۴۸ در فلسطین اجرا شد. صهیونیست‌ها با بیرون راندن جمعیت ۳۰ روستای فلسطینی، مالکیت اراضی خود را تحت حکومت اجباری فلسطین از ۶ درصد فلسطین گسترش دادند. در زمان تصویب طرح تقسیم (قطعه‌نامه - ۱۸۱ سازمان ملل) در ۲۹ نوامبر ۱۹۴۷، زمین‌های تحت تصرف یهودیان از ۶ درصد فلسطین تجاوز نمی‌کرد. نیروهای رژیم صهیونیستی برای تداوم و گسترش سرزمین‌های تحت تصرف یهودیان، شروع به اشغال روستاهای عربی مجاور کردند. جمعیت ۳۰ روستا رانده شد. طبیعتاً، تمام این گسترش سرزمینی، به بیخاندان شدن فلسطینی‌ها انجامید.

از تهاجم صهیونیست‌ها (نقشه دالت) تا پایان قیمومیت انگلیسی‌ها

۲۰۰ شهر و روستا اشغال شد و بیش از نیمی از آوارگان بدون دخالت دولت قیمومیت بریتانیا بیرون رانده شدند. اسرائیل در ۱۱ درصد فلسطین اعلام شد. تحت نظارت دولت قیمومیت بریتانیا، نیروهای صهیونیستی عملیات سازمان دهی شده‌ای را برای فتح فلسطین آغاز کردند که با پیوند شهرک‌های پراکنده یهودی در امتداد نوار ساحلی، در امتداد دشت مرجع ابن عامر تا در امتداد رود اردن در شمال طبریه آغاز شد. در قالب شمال بزرگ ۲۰۰ شهر و روستا اشغال و جمعیت آنها در این دوره اخراج شد. این اشغال شامل شهرهای کلیدی فلسطین بود: یافا، حیفا، طبریه، صفد، بیت المقدس غربی (تاحدی) و عکا که کمی بعد اشغال شد. اینک بیش از ۵۰ درصد از مردم غیرنظامی فلسطینی قبل از اینکه یک سرباز عادی عرب برای نجاتشان بیاید، اخراج شده بودند. نیروهای انگلیسی که وظیفه شان حفاظت از غیرنظامیان بود، هیچ کاری برای مردم عادی نکردند. کمیساریای عالی استعمار بریتانیا که دفترش تنها ۵ کیلومتر با دیر یاسین فاصله داشت، مداخله در کشتار جاری در آن روستا خودداری کرد که طی آن ۲۵۰ تا ۳۶۰ نفر از مردم بی‌گناه به شهادت رسیدند. در ۱۴ مه ۱۹۴۸ در ۱۱ درصد از سرزمین‌ها اشغال شد فلسطین و بدون هیچ مرز مشخصی رژیم صهیونیستی تشکیل شد.

از ۱۵ مه تا اولین آتش‌بس در ۱۱ ژوئن ۱۹۴۸

نیروهای منظم کشورهای عربی در ۱۵ مه ۱۹۴۸ وارد فلسطین شدند تا شهرها و روستاهایی که هنوز از آن باقی مانده بود را نجات دهند ولی این نیروها فرماندهی یا هماهنگی مشترک نداشتند. بر خلاف افسانه‌های اسرائیل، تعداد سربازان صهیونیست در این دوره بسیار بیشتر از نیروهای عادی عرب بود. نیروهای عربی نتوانستند روستاهای اشغالی را پس بگیرند و ۹۰ روستای دیگر را از دست دادند. اولین آتش‌بس اعلام شد. تعداد آوارگان فلسطینی در این مرحله به ۵۰۰ هزار نفر افزایش یافت.

از ۱۲ ژوئن تا آتش‌بس دوم در ۱۸ ژوئیه ۱۹۴۸

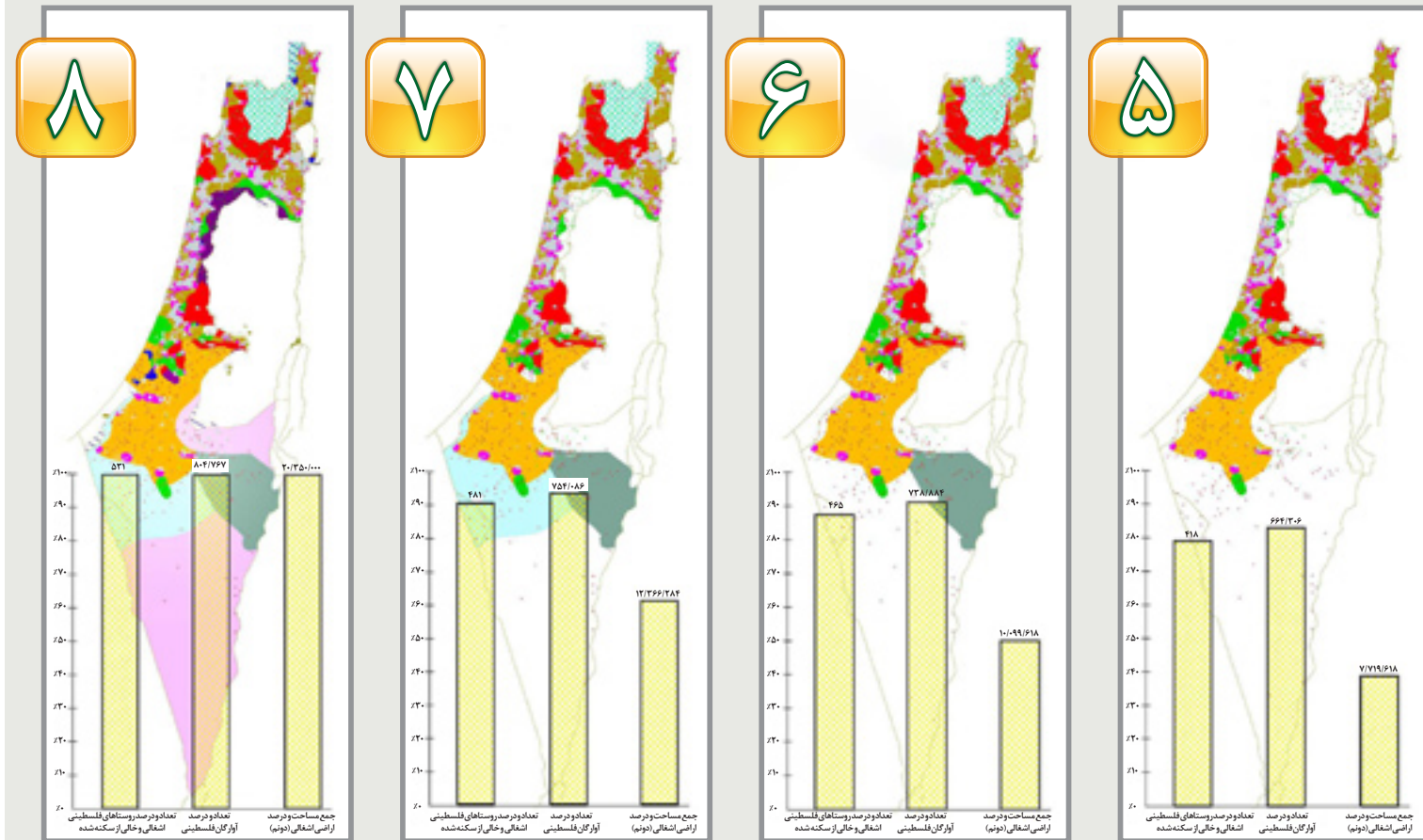
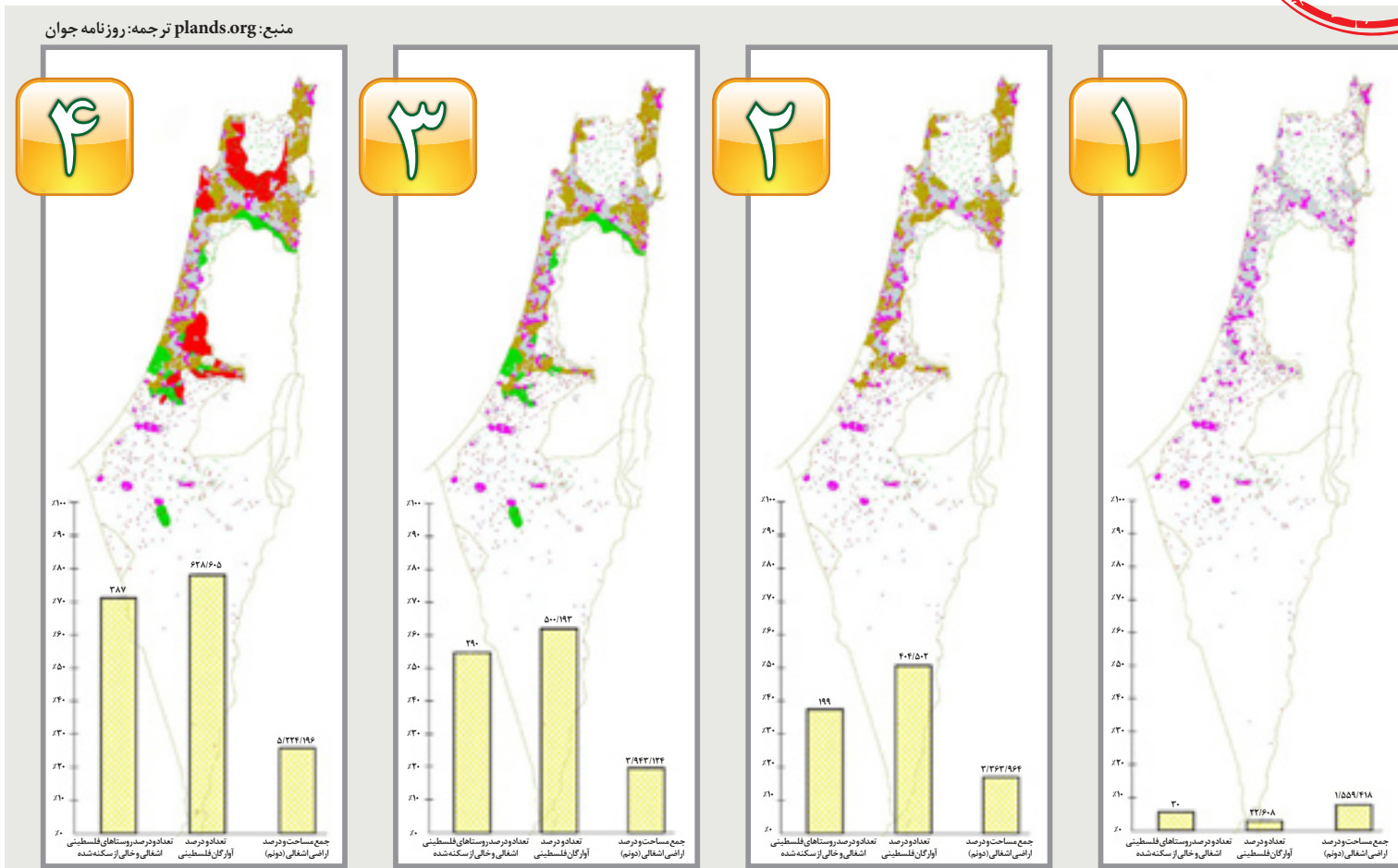
صهیونیست‌ها به آنچه اشغال کرده بودند اکتفا نکردند و به مناطق مرکزی فلسطین و شمال (الجلیل) و به سمت قدس نفوذ کردند و ۳۷۸ شهر و روستا را خالی از سکنه کردند. نیروهای صهیونیستی با اضافه شدن کهنه‌سربازان مشغول در جنگ جهانی دوم و دریافت تجهیزات جنگی در اولین آتش‌بس، احساس جسارت کردند. آنها که از نظر تعداد و تسلیحات از اعراب بیشتر بودند در ۱۷ ژوئیه آتش‌بس را زیر پا گذاشتند. ساکنان لد و رمه (۷۰ هزار نفر) به دستور اسحاق رابین مجبور شدند در گرمای تیرماه خانه و کاشانه خود را ترک کرده و پیاده از آنجا فرار کنند. بسیاری در این تبعید اجباری که به «سفر مرگ» معروف شد، جان خود را از دست دادند. آن‌ها همچنین یک راهرو به قدس، بخش‌هایی از الجلیل از جمله شهر تاریخی ناصره و منطقه‌ای در جنوب حیفا را که تا آن زمان فلسطینی باقی مانده بود، اشغال کردند. اکنون صهیونیست‌ها مطمئن شده بودند که زیر پایشان سفت است. برنامه بعدی شان را تحکیم دستاوردها و گسترش برای اشغال هر چه بیشتر سرزمین‌های فلسطینی می‌دانستند. تعداد فلسطینیان آواره شده به ۶۳۰ هزار نفر (۸۰ درصد از کل جمعیت) افزایش یافت که از ۳۷۸ شهر و روستا رانده شدند. در این زمان صهیونیست‌ها سه برابر بیشتر از سرزمین‌های عربی که در دوره قیمومیت در اختیار داشتند، اشغال کرد. این سرزمین حاصلخیزترین و پرجمعیت‌ترین قسمت فلسطین بود.

از ۱۹ ژوئیه تا ۲۴ اکتبر ۱۹۴۸

اسرائیلی‌ها به سمت جنوب چرخیدند و به مواضع مصر حمله کردند. پس از یک آتش‌بس طولانی، بن‌گوریون برای اشغال الجلیل (که جمعیت آن غالباً عرب بود و در طرح تقسیم هم به یهودیان اختصاص داده نشده بود) و جنوب (که صد درصد فلسطینی نشین بود) برنامه‌ریزی کرد. اسرائیلی‌ها در ۱۵ اکتبر به مصری‌ها در جنوب، حومه روستای «عراق سویدان» حمله کردند و ۷ هزار و ۷۰۰ کیلومتر مربع را اشغال کردند.

از ۲۴ اکتبر تا ۵ نوامبر ۱۹۴۸

در دو هفته بعد، اسرائیلی‌ها به سمت شمال به سمت الجلیل روی آورده و در آنجا ۲۵ قتل عام مرتکب شدند و ساکنان ۴۴۴ شهر و روستا را اخراج کردند. اکنون بن‌گوریون توجه خود را به جلیل در شمال معطوف کرده بود. نیروهای اسرائیلی آنچه از الجلیل باقی مانده بود را اشغال و به سمت لبنان پیشروی کردند و ۱۳ روستای لبنانی را اشغال کردند. در الجلیل، اسرائیلی‌ها ۲۵ قتل عام را مرتکب شدند. تا مردم را از روستاهای خود بیرون کنند. بسیاری حاضر به ترک دیار خود نشدند و امروز بخش عمده‌ای از فلسطینیان داخل سرزمین‌های اشغالی را تشکیل می‌دهند. تا این مرحله ۷۰۰ هزار پناهنده از ۴۴۳ شهر و روستا اخراج شده بودند.

راهنمای نمودارها

- روستاهای فلسطینی اشغال شده
- روستاهای فلسطینی باقی مانده
- شهرک‌های یهودی قبل از ۱۹۴۸
- زمین متعلق به یهودیان
- زمین‌هایی که تا ۳۰ مارس ۱۹۴۸ به دست یهودیان افتاد.
- سرزمین‌های فلسطینی:
- قبل از پایان قیمومت، در عملیات «دالت» تا می ۱۹۴۸ اشغال شد.
- تا ۱۱ ژوئن ۱۹۴۸ (اولین آتش‌بس) اشغال شد.
- تا ۱۸ ژوئیه ۱۹۴۸ (آتش‌بس دوم) اشغال شد.
- تا ۲۴ اکتبر ۱۹۴۸ در عملیات «یوآب» در جنوب و «هاهر» در قدس اشغال شد.
- تا ۳۱ اکتبر ۱۹۴۸ در عملیات «هیرام» در الجلیل اشغال شد.
- تا ۲۵ نوامبر ۱۹۴۸ در عملیات «لات» در نزدیکی بحر‌المنیت اشغال شد.
- تا ۱۸ ژانویه ۱۹۴۹ در عملیات عساف علیه غزه و مصر اشغال شد.
- تا ۱۰ مارس ۱۹۴۹ در عملیات «اودا» برای تصرف جنوب نقب اشغال شد.
- تا ۱۳ آوریل ۱۹۴۸ توسط ملک عبدالله اردن به صهیونیست‌ها در خارج از مذاکرات روز و گذار شد.
- توسط اسرائیل اشغال شد و سپس تخلیه شد.
- توسط نیروهای عربی حفظ و سپس تخلیه شد.
- سرزمین‌های یهودی در کرانه باختری و غزه.

از ۵ نوامبر ۱۹۴۸ تا ۱۸ ژانویه ۱۹۴۹

صهیونیست‌ها دوباره به سمت جنوب چرخیدند و ۱۰ هزار کیلومتر مربع را اشغال کردند. حمله آن به نوار غزه شکست خورد. اسرائیل دوباره به سمت جنوب، به سمت «نقب» بی دفاع چرخید. مناطقی از شرق بشراسبع تا بحر‌المنیت را اشغال کرد. مساحت اشغال شده ۱۰ هزار کیلومتر مربع یا نصف مساحت اسرائیل امروزی یا هفت‌برابر سرزمین یهودیان قبل از ۱۹۴۸ بود. با این حال، اشتباهی صهیونیست‌ها را پایانی نبود. برای حمله به نوار غزه که اینک پناهگاه حدود ربع میلیون نفر پناهنده شده بود، به سمت غرب چرخیدند. اما حمله صهیونیست‌ها دفع شد. اگر آنها موفق می‌شدند، قتل عام وحشتناکی رخ می‌داد و دیگر نوار غزه وجود نداشت. مصر قرارداد آتش‌بس را در ۲۴ فوریه ۱۹۴۹ امضا کرد.

از ۱۹ ژانویه تا ۲۰ ژوئیه ۱۹۴۹

اسرائیلی‌ها با نقض قرارداد آتش‌بس تا ام‌الرشاش (ایلات) پیشروی کردند و تمام جنوب فلسطین را اشغال کردند. لبنان و سپس سوریه قرارداد‌های آتش‌بس امضا کردند. بدین ترتیب ۹۳۵ هزار فلسطینی از ۵۳۱ شهر و روستا پناهنده شدند. سرزمین آنها ۹۲ درصد فلسطین اشغالی امروز است. بلافاصله پس از امضای قرارداد آتش‌بس با مصر، رابین به سمت جنوب پیش رفت و باقیمانده نقب تا خلیج عقبه را اشغال کرد. او پرچم اسرائیل را در ام‌الرشاش (ایلات کنونی) نصب کرد. بنابراین، منطقه تحت اشغال اسرائیل به ۱۹ هزار و ۶۰۰ کیلومتر مربع، ۱۳ برابر سرزمین اولیه یهودیان گسترش یافت. ملک عبدالله پادشاه وقت اردن از ترس حمله اسرائیل به کرانه باختری و ماوراء اردن و با لژیون عرب (اردن) زیر نظر افسران انگلیسی و بدون مهمات، ۴۳۶ کیلومتر مربع از زمین‌های بسیار حاصلخیز و پرجمعیت در «وادی عاره» در مرکز فلسطین را به اسرائیل تسلیم کرد. امروز، این یکی دیگر از فلسطینی‌نشین در سرزمین‌های اشغالی است که شهر اصلی آن ام‌الفهم است. اندکی پس از آن، لبنان و آخرین کشور سوریه، قرارداد‌های آتش‌بس با اسرائیل امضا کردند. اسرائیل خط آتش‌بس را به «مرز» با مصر و اردن تبدیل کرد. در فلسطین، خط آتش‌بس سال ۱۹۴۹ اسرائیل را از کرانه باختری و غزه جدا می‌کند. این خط توسط اسرائیل به صورت فریبنده‌ای خط سبز نامیده شده است تا معنای حقوقی و واقعی آن را از بین ببرد.

نتیجه‌گیری

بدین ترتیب فصل اول النکبه پایان یافت. بیش از ۸۰۰ هزار فلسطینی از ۵۳۱ شهر و روستا و ۱۳۰ هزار نفر از ۶۶۲ روستا و دهکده کوچک فرعی اخراج شدند که در مجموع ۹۳۵ هزار آواره را تشکیل می‌دهد. یهودیان که بیش از هزار و ۶۸۲ کیلومتر مربع زمین در اختیار نداشتند، اکنون در مجموع ۲۰ هزار و ۳۲۳ کیلومتر مربع را اشغال کرده و آن را اسرائیل نامیدند. این اشغال در سال ۱۹۶۷ تکمیل شد و جمعاً ۹۲ درصد اراضی فلسطینی‌ها را تصاحب کردند.